Ч. 262 (11.513). Львів, субота 24. листопада 1928. [illegible] ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Власними силами.

Львів, 23. листопада 1928.

Наш Центральний Кооперативний Банк „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові, як довідуємось, одержав від львівського відділу Державного Банку Рільного письмо з 19. листопада ц. р. такого змісту: „У відповіди на письмо Панів з дня 28. червня ц. р., внесене до нашої центральної установи у Варшаві, отсим повідомляємо, що подання Панів у справі кредиту полагоджене відмовно".

Таке вирішення справи для нашої центральної кредитової установи, що кредитує українські кооперативи всіх видів, має свою історію.

В 1926 р. уділив Держ. Банк Рільний нашому Центробанкові кредит у висоті 300.000 зол., який розділено поміж союзні кооперативи: кредитові, торговельні, молочарські і промислові. В 1927 р. перевів відпоручник Державного Банку Рільного люстрацію Центробанку і ствердив повну обезпеку уділеного кредиту, а також правильне його ужиття, але проте Державний Банк Рільний зажадав сплати половини цього кредиту з кінцем 1927 р. і цю сплату в квоті 150.000 зол. в своїм часі одержав.

Опісля в 1928 р. зажадав Державний Банк Рільний сплати другої половини тогож кредиту, що Центробанк приймив до відома і перед означеним речинцем 1. грудня 1928 р. її сплачує.

В першій половині 1928 р. оповіщено, що наші кооперативні установи приділено до сфери ділання Державного Банку Рільного і виповіджено їм кредит у Державнім Банку Господарства Краєвого, а натомісць приобіцяно наділити Центробанк значнішим кредитом з Державного Банку Рільного. Тому Центробанк вніс там подання 28. червня ц. р. на уділення значнішого кредиту для обділення ним наших союзних кооператив. Та замісць кредиту одержав Центробанк згадану вище відмову всякого кредиту.

Справа аж надто ясна і говорить сама про себе. Тому то вважаємо зайвими всякі коментарі до неї та думаємо, що всякі представлення чи зажалення на ніщо не придадуться. З уваги на те мусимо з цим фактом числитися як з доконаним і зробити те, що нам необхідно зробити, коли державні польські банки відмовляють кредиту українському населенню.

При тій нагоді слід замітити, що дотеперішні кредити тих банків більше нас ослаблювали ніж скріплювали, бо кредити, які кожної хвилі виповідається і стягається — годі намістити і доцільно зужити, а на їх сплату треба ще удержувати значні льокаційні резерви, що не приносять ніякої користи.

З тих причин обовязком нашого громадянства є використати нашу власну допомогу, тобто здатися на самодопомогу українського загалу. Треба всій нашій громаді зрозуміти, що всі свої ощадности, хочби й найдрібніші слід складати в українських установах, що необхідно organізувати масово ощадности серед найширших кол нашого народу і з тих масових ощадностей створити великий національний позичковий фонд для нашої кооперації і для нашого селянства. Тільки такою може бути наша відповідь на відмову кредитів нашим економічним установам.

ЛЄҐЕНДИ.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 18. листопада 1928.

У державах із традицією політичного минулого, з віковим минулим політичних партій, з незрушними тезами закордонної політики та політично вихованим громадянством, у таких державах нема місця для леґенд. У державах, яких колишнє історичне минуле є хіба пересторогою, як не треба поводитись, у державах із невикристалізованими суспільними течіями, з немічними впливами у широкому світі та політичним примітивізмом рідного громадянства, у таких державах аж кишить від леґенд, — леґенда, буває, лягає в основу практичної політики, відриває її від землі та кермує будись на безпритульні зорі.

Довкола ріжних леґенд крутилося і крутиться чи не всеньке громадське життя наших сусідів. Боротьба ендеції з Пілсудським і навпаки, боротьба післятравневого уряду з т. зв. соймовладством, нинішнє розломлювання ППС — всі ці глибокі потрясення є по суті страшними непорозуміннями. Десь колись повстала леґенда, повірено їй, часами спеціяльно створено її з якоїсь демагогічно в рух пущеної сплетні, дієві особи й цілу їх працю леґендами окутано, аж вкінці справді трудно визнатися — де кінчається леґенда а де починається **правда**. Бо леґенда є запереченням правди, істнування леґенди є залежне виключно від незнання правди.

Вся національна політика Польщі є збудована на леґендах. Є їх кілька. Але найповажнішою, піднесеною до висоти незломних принціпіяльних тез, це леґенда про смирний народ русинів („почціви людек рускі"), що не має нічого спільного зі жмінкою бунтарської і авантюрницької інтеліґенції. Що більше — і інтеліґенція українська у масі смирна („почціва") тільки вона стероризована гуртком злочинних фанатиків, використовуючих свій посольський та сенаторський титул для усяких диких затій. Очевидно, одна леґенда тягне за собою автоматично другу. Отже: маємо леґенду про виключне кермаництво чужинецького закордону українським національним рухом, дарма, що цей закордон (і західний і східний!) ні трішки не заінтересований зростом української національної стихії, яка є небезпечна для будучности єдиної Росії!; маємо скрізь і всюди „чужі агентури", маємо найбільш фантастичні сплетні, використовувані як найправдивіші факти для підтвердження правильности політики, уґрунтованої на фантастичній леґенді.

Покійний один український політик, який мав нагоду краще інших пізнати тайни польської національної політики у самих джерел, нераз ломав руки, яка це у наших сусідів **ignorantia maxima in rebus ucrainicis** (забувши на мить про цю ігноранцію — через неї зійшов у могилу). Засідає у Варшаві достойник, що кермує (бодай повинен кермувати) національною політикою. Не знає ані української історії, ані географії, ані літератури, ані минулого суспільної структури, ані історії економічної боротьби, ані розвитку української політичної думки, не має поняття про українську етнографію та фолькльор. Замісць усіх цих відомостей має устні інформації і писані доклади від своїх довірених людей — які теж нічого цього не знають. І на основі цих довірочних звітів та голосів симпатичної собі преси проголошуються тези національної політики, у яких мова про психіку українських селянських мас та ментальність української інтеліґенції! Леґенда тріюмфує. Колись тріюмфувала вона, коли голосила про австрійський винахід українського народу, в 1918-19 році тріюмфувала, засівши на більшовицького коника, сьогодні її місце зайняв смирний людек і німецькі агентури. Як довго жити можна самообманом і леґендою?!

Боротьба з такими леґендами серед нинішніх умовин дуже важка. Бо помилкою думати, що вони істнують лише тому, що їх штучно підтримується, зі свідомих тактичних мотивів, знаючи одночасно **правду**. Так воно не є. Знаємо нпр. напевне, що остання польська кампанія проти УНДО має за основу щире пересвідчення, що УНДО геть утратило впливи в масах і виступи ундівських політиків підчас останніх ферій (Відень, Берлін, Женева) мали виключною метою „відігратися радикалізмом". Відкіль узялося це пересвідчення?! Відкіль береться кожна леґенда...

Очевидно, що коли національна політика держави оперта на таких леґендах і оперує такими арґументами, вона перестає бути політикою **державною** і перетворюється у політику якоїсь одної націоналістичної партії чи кліки. В таких умовинах доходить напр. до таких абсурдів, що уряд, який є зненавиджений ендецією і сам цю ендецію буцімто розбив, збірає у соймі найрясніші оплески з лавок ендецьких послів — за заяви, звернені до українських послів! Колиж з нашого боку ідентифікується ендецію з санацією — ця остання смертельно ображена! Серед таких відносин і українська політика мусить обмежуватися до того, аби ті самі правди повторювати десятки і сотні разів, до зануди себе самих, але з залізної необхідности: може прецінь колись перебе суха жахлива правда грубий мур жахливих леґенд! Надія, що правда, дуже слабка і з дуже маленькими виглядами на успіх...

І. Кедрин.

Закордонна політика Німеччини.

Промова Штреземана в парляменті.

В понеділок, 19. ц. м. виступав уперше після довгої перерви в парляменті (в наслідком недуги) німецький міністр закордонних справ Штреземан. Почав він свою промову від зложення прилюдної подяки канцлерові Мілєрові за те, що той заступав його в Женеві.

„До моєї подяки — говорив Штреземан — я додаю, що приймаю на себе повну відповідальність за усі кроки, що їх [illegible] останніх [illegible] закордонної політики [illegible] Ця відповідальність — не формальна. [illegible] душевна".

„Перед [illegible]" [illegible] німецький уряд [illegible] ці держави, що він має намір порушити в Женеві справу про евакуацію рейнської области. Кажуть, що ми повинні були передбачити невдачу цього кроку, але я не можу признати цього арґументу серіозним".

„Німеччина далі обстоює своє право рахувати на скоре і повне опорожнення рейнської провінції. Про ніякі нові політичні або фінансові зобовязання і компенсації не може бути й мови".

Далі Штреземан спиняється на подрібній аналізі та критиці арґументів правиці проти його політики.

„При всьому розчаруванні, яке запанувало в Німеччині наслідком невирішення справи про евакуацію Надрейнії, необхідно продовжувати льокарнську політику. Хтоб мене не змінив на становищі міністра закордонних справ, все одно він буде примушений продовжувати ту політику, єдино можливу для Німеччини".

Переходячи до справи розброєння, Штреземан спиняється на французько-англійському договорі про морські збросння. Якщо, сказав він, держави, які підписали пакт Келльоґа, почнуть заключати між собою важні воєнні договори, то повстане поважна загроза для льокарнського трактату.

В справі репарацій продовжуються переговори зі союзниками. На думку Німеччини, будуча комісія експертів тільки тоді сповнить своє завдання, коли вповні відважеться від політичних мотивів при праці та буде кермуватися виключно бажанням успішно допомогти відновленню світового господарства.

Штреземан, як бачимо, невмолимий у проводжуванні своєї політики в дусі Льокарна.

Радянська Україна.

Як виконано плян загального навчання на Україні.

В радянській пресі з 17. листопада появилося урядове повідомлення з засідання Ради народних комісарів, на якому розглядали справу виконання пляну загального навчання на Україні. З даних, що подав на засіданні заступник Наркомосу Приходько, виходить, що тільки 10 округ виконали протягом минулого і цього шкільного року весь плян організації нових шкіл. У інших (28) округах відкрито в тому самому часі [illegible] шкільних одиниць менше від того, що було намічене. Далі заявив Приходько, що на Україні 16.000 шкільних приміщень [illegible] більше як половина зовсім не пристосовані до шкільного навчання. Наслідком [illegible] розвитку шкільної сітки в [illegible] поза межами школи опинилося [illegible] над 150.000 шкільних дітей 8 до 9 літ. В дискусії над рефератом забрав слово голова харківського уряду Чубар, який між іншим сказав:

„Треба підкреслити, що місця не [illegible] культурної революції. [illegible] Наркомосвіти [illegible] А проте [illegible] на Україні [illegible] Це [illegible]

людьми так само здрави й учителями. Пересічний заробіток учителя не перевищує 50 карб. на місяць, тоді як службовці сільської крамниці Украгросенпрету дістають 30 карб. При такому співвідношенні заробітної плати культробітника й службовця горільчаної крамниці не можна заохотити до педагогічної роботи на селі. Безперечно тут урядові органи і профспілки проморгали. Ці помилки „рдо виправити".

Потім слово прийшов до голосу Прихалько, який зазначив, що місцеві радянські установи ставляться до школи неуважно. Наприклад у Шепетівській і першотравенській окрузі а також і в численних інших асигнують богато коштів на будову домів для всяких адміністративних потреб, але на будову шкіл не асигнують нічого.

Інші члени уряду звертали в дискусії увагу на гостру недостачу підручників. По дискусії принято постанови, в яких визнано між іншим за недопустиме, що 18 округ (білоцерківська, волинська, запорізька, київська, уманська, зіновіївська, кременчуцька, мелітопільська, могилівська, роменська, шевченківська і шепетівська) відкрили цього року далеко менше шкільних одиниць, ніж цього вимагав плян. Далі рішено зобовязати місцеві органи влади, щоби вони мобілізували кошти для шкільного будівництва. Народньому Комісаріятові Робітниче-Селянської Інспекції доручено прослідити, з яких причин по деяких округах не виконано закону про звільнення шкільних будинків, і притягнути винних у цьому занедбанні до правної відповідальности.

Нарада українців у північно-кавказькому краю.

Дня 16. листопада, як довідуємося з рад. преси, відбулася в Ростові над Доном крайова нарада в справі культурних потреб українського населення у Північному Кавказі. На нараді була й делегація Народн. Комісаріяту Освіти в УСРР, до якої входили Тимошенко, Яворський та Інвінський. Реферат про потреби українського населення виголосив проф. Міртов. Він зазначив, що досі нема оброблених матеріялів про українську людність на Півн. Кавказі. Старі дані зі старого перепису мають великі недостачі, звичайно в сторону зменшення числа українців. На основі перепису з 1926 р. є там на загальне число населення (8 міл. 362.000) — 3,106.000 українців. Українці заселюють компактною масою північну частину краю, де становлять 90—96 відс. населення, а в кубанській окрузі 61 відсотків. В донській окрузі українців є 44 відсотків. Доцент кубанського педагогічного інституту Шаля говорив про кубанську говірку та про її звязок з українською народньою та літературною мовою. Він ствердив, що думка про те, немовто кубанська мова відріжняється від української (є вже й така теорія!), є наскрізь помилковою. Мова українського населення на Північн. Кавказі не тільки не ріжниться від української, але навпаки зберіглася в усій первісній чистоті. Мова кубанських українців відбиває від говірки всіх районів України, звідки приходили на Кубань українські кольоністи.

Віднова земельних латифундій на Україні у формі т. зв. радянських господарств (радгоспів).

Харківські „Вісти" з 18. листопада п. р. приносять таку офіціяльну інформацію:

„На підставі директив уряду Народній Комісаріят Земельних Справ в 15 округах України вилучив 190 тис. гектарів вільної землі для поширення старих та організації нових радгоспів. 6-го листопада Рада Народніх Комісарів обговоривши питання про принципи використання цих земель, ухвалила передати 54 тис. гектарів землі — 26.500 на Одещині, 22.5 тис. на Херсонщині й 5.000 гектарів на Дніпропетровщині недавно утвореному всесоюзному Зернотрестові спеціяльно для організації на Україні великих зернових радгоспів. Раднарком запропонував Наркомземсправу і Зернотрестові негайно почати всебічно обслідувати та вивчати всі земельні ділянки з тим, щоб їх експльоатацію можна булоб почати з весни 1929 р. На решті — 130 тис. гектарів Укррадгоспобєднання утворить середні й дрібні радгоспи.

У звязку з постановою уряду про вилучення земель для великого радгоспного будівництва на Україні, представник Зернотресту, що робив доповідь Раднаркомові подав таку інформацію: Найближчими днями комісія спеціялістів всесоюзного Зернотресту та Наркомземсправ поїде на південь, щоб обслідувати [illegible] мельні ділянки, призначені українським урядом для побудування великих зернових радгоспів. За даними Наркомземсправ, 54 тис. гектарів землі, що їх передається для експльоатації Зернотресті, розкидані кількома ділянками одна від одної на віддалі 3—5 і більше кілометрів. Тому комісія насамперед вивчить питання про можливости господарського обєднання цих окремих ділянок, щоб утворити найбільші радгоспи. Крім того, комісія почне вивчати якість землі і т. інш. Орієнтаційно передбачається утворити: на Дніпропетрівщині один зерновий радгосп, в Одесі один-два радгоспи й на Херсонщині два-три радгоспи. Після точного визначення числа новоутворюваних радгоспів зернотрест встановить порядок експльоатації земель з тим, щоб уже невеличку площу орної землі можна було вперше засіяти на весні 1929 року, а більшу частину, — в осени наступного року".

Отже найновіші, величезних розмірів, комуністичні латифундії на Україні стануть власністю всесоюзного зернотресту, який буде з них тягнути все, що зможе, для добра й на славу Москви. Буде це робитися під невинною та дуже популярною покришкою плекання зернової культури. І де ж говорити про кольоніяльне становище України в СРСР?! Цеж ціла кольоніяльна політика Москви а виключно „братерська співпраця"!

По широкому світі.

Французька рада міністрів не признала доцільним призначувати наслідника Іоль Бонкура на становище франц. делегата в підготовчій комісії для конференції розаброєнь.

У Румунії скасували пресову цензуру стан облоги.

Льойд Джордж поважно занедужав.

Японський премієр Танака занедужав.

Переговори англійських вугільних підприємців і польських щодо спільного експорту вугілля до Скандинавії, розбилися.

У Китаю голод зростає в деяких округах до нечуваних розмірів. Мами продають на базарах своїх дітей.

У Празі радить конференція виконавчого комітету Міжнародн. Союзу Соціял. Молоді. На конференції є представники таких держав: Франції, Німеччини, Італії, Австрії, Польщі, Швеції, Голяндії, Данії, Латвії та Чехословаччини.

Громадянине! Чому не став Ти ще досі членом Товариства „Просвіта"?

Свято луцької „Просвіти".

З нагоди 10-ліття її істнування.

В неділю, 18. листопада, луцька повітова „Просвіта" святкувала свій десятьлітній ювилей. Свято це було якби виявом радости... життя. Якже не радіти, що Т-во протрималося в таких обставинах повних десять літ! А разом з тим було це свято й підрахунком своїх сил.

Як на волинські умови — підрахунок не злий. Луцькі просвітяни — міста й повіту — заманіфестували свою чисельність, силу та свідомість імпонуючим способом.

Підготовка до свята розпочалася заздалегідь: солідним ремонтом помешкання, широким оповіщенням філій (85) і приготованням історичної песи „Гетьман Дорошенко", яка вимагала нових костюмів, спеціяльної декорації, козацьких прапорів, відзнак і т. ін.

У програму свята входили: урочиста Служба Божа (українською мовою) в українській Чеснохресній церкві, похід академія, спільний обід просвітян з гістьми з інших місцевостей і чай у помешканні „Просвіти".

На свято прибули: голова Матірнього Т-ва „Просвіта" у Львові сенатор М. Галущинський, представники Української Парляментарної Репрезентації сенаторка О. Киселевська, посол Тершаковець і сен. Кузьмин, представники українського радикально-соц. посольського клюбу Шекирик і д-р Ладика, голови деяких повітових „Просвіт" Волині, б. посли й сенатори, сільські священики, що працюють у філіях луцької „Просвіти" і представники майже всіх цих філій.

Вже вранці на вулицях Луцька замаяли жовто-блакитні прапори, з якими йшли до церкви (збірного пункту) члени сільських філій. В церкві й довкола неї маса людей. За порядком доглядає просвітянська міліція з жовто-блакитними перевязками на рукаві під проводом п. Машика. Після Служби Божої — проповідь о. П. Пащевського під одкритим небом.

Формується похід. Попереду — оркестра. За нею великий жовто-блакитний прапор, який несуть селяни. Далі рада „Просвіти": голова Ев. Петриківський і члени: В. Власовський, Ол. Ковалевський, Ів. Бондарук, В. Острозський та інж. Кіцора. За радою почесні гості, зга-

МИКОЛА МАТІЇВ-МЕЛЬНИК.

Одна хвилина.

Крізь вікно вагону вливається гарна струя. До полудня ще далеко, а з гори палить, розпікає помазану бляху. Лінивий вітер заносить сопухи асфальту. З коминів — кислота вугілля.

І коли вже дочекаюся, щоб учути гудок, коли вже раз покину цю станцію... Якась апатія до цеї культури й до лялькок у мундурі, з червоними шапочками. Мені чомусь нагадалися довгі чумацькі валки серед дикого поля... вечірні вогні...

Машина жує пару, пахкає ритмічно й наводить мрійливий блаженний стан отупіння.

В вагоні тільки нас двох. Він в осібному переділі, біля вікна. Глядить на перон. Бачу профіль із плішкувато задирчастим носом. Чорний вусок — по англійському, під бородою гарно заложена краватка з брожкою, в виді конюшинки.

Його одяг пристає до тіла, як вилитий з форми. На руці грубий перстень, з червоною плиткою рубіну.

Він задоволений. Його зір спочиває легко на предметах, час від часу застановляється на обличчі прохожих, що переходять сюди й туди по довгому хіднику, виложенім узорчатими плитками. Я вже думаю про нього. Чому саме. Нема в мене іншого діла, а час іде поволі, як торговець обвішаний шкляними цяцьками... Я знову дивлюся на нього. Він високий. В устах до половини викурена цигарка, з копичкою попелу, яка повинна зараз відломитися й розсипатися сивим пилом по його чорній джигунській одежі. Він щось побачив цікавого. Підніс угору праву руку, погладив очима червоний рубін, що блиснув жаринкою, перекривив до вуха капелюх і вложив до кишені ліву руку... Але скоро рука опинилася з кишені на ланцюшку від годинника. Його пальці стали підскакувати й бавитися, як лабки кицьки з солімкою. Я бачу його обчислені рухи, розумію комедію, яку він грає сам перед собою, коли нема глядачів, які подивлялиб його.

Моя втома десь ділалася, мій зір обхопив контури цеї фігурки, мене стала брати цікавість... Він кинув з уст недокурок, але скоро на його долоні розкрилися в позолітці дві половинки папіросниці. У два рядки гарно зложені папіроски, з корковими приустниками, як викупані розчесані хлопчики. Він бере одну, обертає трубкою в долину, стукає об папіросницю, натискає пальцями й кладе до уст. Черкає сірником до коробки й запалює. Його кучерява голова ще більше кучерявиться від тих перстенів диму, які він пускає з заокруглених губ....

Я належу до тих людей, що при першій стрічі їм хтось подобається, або зразу оминають його. Я не люблю довбатися і дошукуватись... хто ти?.... Коли я дивлюся на цвіти, то в мене те саме; отсю цвітку я люблю і — колиб мені не жаль, зірвав би її, а цеї не люблю, тому не звертаю на неї уваги. Дехто помиляється першим враженням — мене воно не обманює ніколи.

І — він мені не подобався. Його низьке чоло, котячий погляд і грубі лінії уст нагадували деревляну лякеровану ляльочку, що скаче, коли потягнути за нитку. Від нього розходився запах перфуми, якоїсь убийчо мдлісної мікстури. Він мішався з випаром асфальту й карболю і я чув, що за хвилю втрачу зовсім змисл нюху, який так само мені потрібний як і змисли зору й слуху....

Раптом сколотив це глупе тетеріння веселий жіночий сміх і розсипався, як золоті окрушки по скляній плиті зеркала... Мій сусід сам до себе засміявся сміхом, що був подібний до мекання кози, за цей сміх я його зненавидів. По правді я був би його викинув коміть головою з вагона... Тільки підняти ноги, перекинути через вікно в ту яму межи рейками, де чорніла вода від тифу і вугляного пилу...

Засвистав гудок, у ждальнях заторчали електричні дзвінки, забігали кондуктори. — Прошу всідати, потяг іде! — ще і ще повторювалися ті самі слова. Замикалися з лоскотом двері.

— Ну, ну, будь здоров, Михаську, мій... мій хлопчику!.. А... з будь... ой, досить, бій ся Бо...га, позцілуєш на смерть — люди сміються...

Але ще раз нахилила два платочки рожевих уст... Скочила на східці, як білиця, примкнула двері, вбігла до воза й плигнула до вікна.

Михась стояв ще на пероні, а вона махала дрібною долонею, як голубиним крильцем і прощалася з віддалі.

Колеса пішли стуком у такт і крикнули на семафорах. Поїзд зашумів по долині, крутнув чолом у бік і лишив куряву міста й подих асфальту далеко поза собою.

Ви бачили коли, як до сумної хати, де лежить хвора людина, влетить розбавлена пташка.. Здається, що все від того оживає і в хаті радість від того життя й розіскреного щебетання. Таку радість принесла вона до цього воза. З її появою засміялися вікна, застукотів веселіше на рейках віз. Від її здорового лиця розходилася промінням утіха радіючого світа, який у ньому найшов найкраще медіюм для своїх тайн. Чорне волосся, що випало жмутком зпід капелюха, заслонювало трошки ліве око й надавало її малому, дуже ніжному обличчі ту принаду, яку дає нам гарний образок у товстих рамках гебану.

Вона стояла переді мною — як пишна центіфолія в городі. Коли я подивився на її білі довгі пальчики, що легко дотикалися рямок вікна, мені чомусь нагадалися китиці рясту..., Ні, скорше пахучі конвалії, або алябастрові підсніжки. Я став уперто думати, що ті пальчики чудово дотикаються клявішів і тоді мусять вони викликати найтончі переливи музики. Але найкраща музика мусить бреніти в серці того, кому ці пальчики спочинуть на чолі.. Тоді не сміє бути на ньому ані один бриж смутку, ані одна журлива думка. І я подумав, що там на пероні стоїть Михась... „мій хлопчик". Він не вертається ще зі станції в город, а стоїть обернений в сторону нашого поїзду, задуманий і опущений. Бо хібаж можна без неї бути хочби одну хвилину!

Тепер я бачу його... Ось він оглядається по пероні, довкола нього неінтересні обличча. Гомонить по хіднику тяжкий крок службовика, десь цокають молотки об колеса, десь ударяють грудьми тарелі возів. Вганяються на площу

дальші вище, місцеві просвітяни й нарешті сільські філії — чвірками.

Під звуки орхестри похід, що розтягнувся на чверть кільометра, пройшов головною вулицею до міста, біля „Просвіти", поза міським садом і через Стир та мальовничим табором розташувався на спортовому майдані „Просвіти". Тут виголосили промови голова й члени ради „Просвіти".

Безпосередньо по промовах почалася академія в міському театрі, який був переповнений до краю. Після відкриття академії головою в присутности всіх членів ради, гості складали привітання. Перший вітав луцьку „Просвіту" голова Матірнього Товариства „Просвіта" у Львові сен. М. Галущинський, якого прекрасна сердечна промова зробила глибоке враження. Далі вітали: сен. Кузьмин від Українського Національно-Демократичного Обєднання, посол д-р Ладика від клюбу соц.-радикалів, посол Шевчук від просвітян Гуцульщини, сен. Кисілевська від українського жіноцтва, протоєрей Павликовський іменем і з доручення митрополита Діонисія, д-р Річинський від володимирської „Просвіти", Черняк від просвітян Дубенщини („Просвіта" зачинена), М. Черкавський від кремянецької, пос. Серветник від читалень Костопільщини, адв. Карпинський від просвітян Рівенщини („Просвіта" зачинена), Стронський від просвітян Ковельщини („Просвіта" зачинена), посол Тершаковець від „Сільського Господаря", Шкляр від луцької української гімназії і кооператор Сливінський від польської кооперації.

Після устних привітань секретар ради „Просвіти" інж. Кіцера оголосив надіслані привітання. Надіслали: Український Університет у Празі, Український Педагогічний Інститут у Празі, Український Науковий Інститут у Берліні, Гороховська „Просвіта", Клюб Гетьманців у Берліні, Украінбанк у Бересті, Украінбанк у Холмі, Кремянецький Союз Кооператив, пос. П. Васильчук, українські студенти вищих шкіл у Варшаві, Літературно-Мистецьке Т-во в Рівному, Ревізійний Союз Українських Кооператив, українська гімназія в Кремянці, інж. Пружник і ін.

Вистава — І. акт пєси „Гетьман Дорошенко" — пройшла дуже добре. Кращої пєси до сучасної ситуації трудно й дібрати. Замініть Андрусів Ригою і Дніпро Збручем — а пєса стає актуальною на сьогоднішній день. А сталево-сильні слова Дорошенка про поділ української землі неначе були сказані до сьогоднішніх регіоналістів. У виставі брали участь місцеві фахові артисти: пп. М. Певний, Орел, Орлова й Певна та члени драматичної секції при „Просвіті" й кучкарівській філії. Режисерував артист театру Садовського М. Певний.

Далі виступали хори й декляматори від філій луцької „Просвіти". Після закриття академії головою „Просвіти" орхестра відограла український гимн, а всі присутні відспівали „Заповіт". На академії були присутні: воєвода Юзефський, віцевоєвода, староста, представники магістрату й інші.

Після академії відбувся спільний обід активніших просвітян і гостей, під час якого виголошено богато промов, що закінчувалися співом „Многая літа" й інших пісень. Увечері просвітянське жіноцтво приймало гостей і міське громадянство чаєм у відремонтованому помешканні „Просвіти". Інтимна товариська бесіда затягнулася далеко за північ.

Учасник.

Унія в холмськім стилі.

„Нова Зоря" щораз виразніше закреслює своє становище. Довго й широко полемізуючи з пп. А. Чайковським і В. Островським з приводу їх твердження (в „Ділі"), якого досі ще ніодин польський автор не заперечив, а саме: **що унія на Холмщині була златинізована**, й тому по 1905 р. „упорствуючі" уніяти масово (яких 200.000 душ) приймили латинський обряд, а разом і польську національність, „Нова Зоря" (ч. 87) прийшла до висновків: 1) що на Холмщині унія не була златинізована, а „дрібничкові звичаї відмінні від звичаїв російського православія... обраху ані не латинщили, ані нашого народу не польщили"; 2) що обрядове й національне відступництво „упорствуючих" холмщаків було вповні „на місці". Нехай „Нова Зоря" сама говорить: „Щож мав робити народ, який понад земське життя дорожив своєю вірою? Чи мав її виречися в заміну за православє, чи ратувати душу хочби й коштом обряду? **Холмщак зробив це, що в таких обставинах повинен зробити кожний віруючий християнин**". От і доспівалися новозоряне до найвищої нотки! Це не так мова про мертвих, як про живих; не так про минуле, як про майбутнє. Новозоряне заявляють, що **вони** — в аналогічних відносинах — **ще раз готові повторити українську холмську трагедію**... Що вони не тільки самі готові покинути свій історичний обряд і національність, але що й нарід треба виховувати в тому „холмському стилі"... Все те „во імя" спасіння душі — „во імя" догматики!

Догматика слушна, одначе не слушне тут її застосування. Виходить так, що ми догматикою готові девастувати нашу церкву й наш народ (що на Холмщині вже й сталось фактом), а поляки **тою самою** догматикою, відверненим порядком, також довастують нашу церкву й наш народ... Отже та сама догматика бє нас з двох боків!

От „доборолась Україна до самого краю", й діти самі лізуть у сіти, що на них вороги наставляють. „Нова Зоря" полемізує також з тим твердженням п. В. Островського, що „унія була створена для польщення населення". Одначе не ставить вона розріжнення, що українські владики дійсно не творили унії в тій цілн, але поляки? Ось і нині, на наших очах поляки творять унію тільки в тій цілн, щоби вона польщила „креси". Приперті до муру, навіть у своїх часописах явно признають, що „паршиві сила матичні овечки", щоби доступити засяги правдивої Христової віри й послідовно спасіння душі, повинні понести всяку жертву — навіть виректися національности.

Тут вони розумують, як наші новозоряни, з тою ріжницею, що це на їх користь, а новозорянам, як українцям, на шкоду виходить. А де полякам таке догматичне розумування виходило би на шкоду, там вони вже іншої співають. Не допустили нашої галицької унії на „креси" — очевидно — тільки тому, що від неї не могли сподіватися функції польщення „кресів", ба навіть ясно їм було, що вона перешкоджувала би... І хоч це для всіх було ясно, що наша унія і скоріше і легше і з більшим успіхом переводила би унію на „кресах", то поляки відреклися і поширення катол. церкви й спасіння душ „паршивих схизматичних овечок", не хотячи зрікатися майбутнього (щойно майбутнього!) здобутку для **своєї** нації й **свого** косьцьола. Ліпше нехай буде православщина, ніж католицизм, якщо католицизм не збогатить **нашої нації й нашого косцьола!** А з догматикою й тут порадили собі: авжеж православні належать до т. зв. „душі церкви" (**anima ecclesiae**), й при добрій своїй вірі можуть спастися... І так догматика для поляків виходить усюди тільки на їх користь.

Але може хтось сказати: поляки не є „ліпші" католики! Для них віра підрядна річ, а національний шовінізм завсіди й всюди горою. На них не можемо взоруватись! — Ба, але це власне поляки, що воюють з нами, і якщо ми не будемо грати на шахівниці такими „тигами", як вони, то... шкода й грати, ліпше зразу вмитися!

Зрештою є на те й **вищі приклади**: **сам Рим поступає**. В папській конституції **„Etsi pastoralis"** (з 26.V. 1742), що передовсім відносилась до італьогреків (греків уніятів, осілих в Італії) було застережено, що **задля „першенства" (praestantia) латинського обряду не тільки ніяк (nullatenus) не є дозволений перехід з латинського обряду на грецький**, але хто з греків раз перейшов на латинський обряд, **цей уже не може до нього повернути без папської диспензи**.

„Чистий, безобрядовий католицизм" не істнує. І кожна церква спеціяльно забезпечує свій обряд — очевидно, оскільки її стати на це — навіть на шкоду некористь другого обряду. Правда, нині вже не ті часи, в Римі вже не оперують „першенством чи вищістю латинського обряду" й богато в цьому змінилося на краще для грецького обряду. Але... порахуйся на якусь більшу скалю, хоч про це нема словних норм, у дійсности остали ті самі. Рим не дозволяє ще нині такі переходи з латинського обряду на грецький, котрі могли би стати масовими, й латинський обряд вийшов би пошкодований. Нехай спробують чехи або хорвати вислати до Риму петицію, що хочуть перейти на грецький обряд... Перед 20-ти роками був один такий випадок, одначе петенти (два села в Істрії) не дістали дозволу, хоч і заявили, що перейдуть на православя, якщо їх прозьба не буде вислухана.

Перед кількома роками перебував у Львові один англіканський священик, жонатий, що хотів стати уніятським (східного обряду) священиком. І хоч усі пружини пущено в рух: і наш митрополит вставився за ним у папи і сам цей священик їздив до Риму, всеж таки дозволу не міг виклопотати. Принято його до катол. церкви тільки як звичайного

пористими смугами рейки, стоять безмозкі семафори й нудьга переходить по чорних дубових порогах... Він ще раз глядить у нашу сторону, нагадує собі останній цілунок, від якого щось горить на його лиці й устах. Тепер дивиться на великий годинник і подається в сторону вулиці. На нього киває запрошуючо візник, але він не хоче їхати. Краще йти вільним кроком — тоді так гарно думати про ...неї.

Коли я пересував свій чемодан на полиці, щоби зробити місце для другого, джиґун уже був коло неї і говорив притишено. Я сів знову на своє місце й читав книжку. Але її бесіда перервала нитку моїх думок, моя увага розсілася і я вслухувався в її слова, свіжі, звучні, як розкішні октави телинки у весняний вечір.

— Гм, яке скоре знайомство!... Це вміють лише такі типи... як ось...

Він зложився, як складаний ножик, вплялив у неї вогники і крутив на мізинному пальцеві перстень з рубіном.

Алеж яка це огида! Я чую, як він бавиться в детектива й випитує, всотується в її душу й випускає сопух блощиці. Тепер він уже знає. Знає, що вона така щаслива. Вона любить того „хлопця" вже кілька літ і їде по справі до його родичів. За місяць вони побираються. Так це буде найкраще. Він працює в банку, а вона також візьметься до якоїсь праці...

Як це скоро сталося... як скоро запорпався він у її тайни...

— Та-ак?... Ха-ха-ха!.. Так це він, ах, я його знаю... цього... Михаила.

— Ну й чогож ви смієтеся?

— Ні, я нічого... я так... Але чомуж ви не мали би мені цього сказати? Наша знайомість трохи незвичайна, трохи за скора... але за те я його добре знаю... пана Михася... Гм... знаю дещо....

Вона підняла очі й зашарілася, як досвіток. Букви в моїй книжці танцювали якогось нескладного гопака, перевертались і двоїлися. Найживіше крутилося кругленьке „о" — від якого дрижали рядки, якби їх роздував вітер. Я замкнув книжку й положив біля себе.

Вона мовчала, а він дивився на кінчик лякованого черевика й колисав ногою то в один бік, то в другий.

— А врешті, я мушу якраз бути вашим ангелом хоронителем. Я зовсім прецінь не можу мати претенсій до цього, але не вадило би дещо... правди... щоб ви були обережні... хоча незнакомий і бачу вас тепер перший раз у життї. Та чого в світі не буває...

І він говорив їй про нього...

Не лишав сухої нитки...

— Що це значить? — Вона кинула на нього гострий, як бритва погляд. Він усміхнувся й розвів руками.

— Ви не загикуйтесь, а кажіть, що ви знаєте, в противному разі...

— Що в противному разі?..

— Ну, я не знаю зараз що... але, але, що я вам маю сказати. Ви розумієте, якби перед вами стояв образ якогось Ван Дейка, чи Тіціяна... та ні, нехайби це був образ вимальований на полотні вашими руками... або витворений солодко в вашій уяві... нехай він був би навіть ілюзією, якій ви себе вже зовсім всеціло віддали... це не на мертвому помалюнок на вашій душі, не на мертвому полотні і хтось приходить... украдається у притвір і хляпає по красі шіткою, замоченою в тирі, водить по ній брудною ганчіркою підшептів... на місці обмови... що хоче стати правдою... на місці образу, ілюзії...

— Коли на це сходить... то вам требаб справді дещо довідатись... ну, але я, боюсь заходити з тиром, щоб не повалити притворів, не стерти ілюзій... ха-ха-ха! Прохаю вибачення... не буду... хоча вартоби вам таки дещо знати про вашого, ну, як ви там... „хлопця"...

Вона ждала. Її великі очі вкривалися полудою гніву — а він кидав обраховані стрілки в саме ядро її душі, в саме серце. Підрізував живе дерево, троїв словами віру, тиром...

— І ви не вагаєтеся це говорити... Мені?.. Він?.. Він мабуть... та це неправда, лукава неправда! Він жеж писав мені такі листи з еміґрації! Я годувала свою душу його словами, як солодкою манною... Він, що відходив у чужину від мене, як сонишне проміння... Ні, я не вірю, щоби можна зраджувати ідеали тоді, як за них платилося житям... кровю!.. Щоби він міг бути се все так ганебно продати?...

— Адже, я краще знаю, бо ми звичайно як усі на еміґрації, часом стикалися ліктем об лікоть... Але чого ви обурюєтеся?.. Ну хіба, що за правду люди гніваються...

— Слухайте, я не хочу вам казати, що ви, звичайно, брешете. Я вам не вірю. Він мав усе прямі дороги. За щож би він воював, за які ідеї, щоб опісля продати кровю окуплену честь стрілецьку?... І вкінці, мене... чуєте: видру очі, з місця кинуся!... Ні, ні, ні... це... брехня, брехня!! Він не дегенерат ані підлий!!! Що вам за насолода від цього, що розпустили отруту в мою душу?..

— А листи?

— Які листи, де ви їх маєте?

— Там на Градчанах у кварталі... там їх мають... І та бльондинка, що від „хлопця" вже кохала лише хлопчика... ха-ха-ха!...

Різкий плач, як свист сирени погнався по стінах, вилетів з вікон й розсипався під колеса... Поїзд вдержував свій біг, надходила якась станція.

Він устав, посвистуючи, натягнув рукавичку, перевісив пальто на руку з золотим перстенем, вибрав з клинка палочку зі срібною трупячою головою. Пробурмотів недбало якесь слово, махнув капелюхом і... щез. Поїзд рушив далі.

Вона товкла головою до дубових дилівок й ридала від болю, якого ще не знала ніколи... Щось умерло на її дорозі таке дороге, таке рідне...

— Кудиж я їду... на що мені його родичі? коли мені віру украли... мою віру!...

На лавці лежало її хлипаве тіло, як жмуток покинутих кореляій... Над нею його сміх... сміх незнакомого ворога... І погані слова, як тиром... Люто гримали по рейках колеса...

Прага, червень 1928.

———

рівмето. Чому так? Треба вдуматися в справу, а вона зміть розясниться. Ан[illegible] духовенство жонате, а в теперішніх часах промадиться між ним [illegible] гражданів до католицизму. Легше жонатим священикам перейти на грецький обряд, де могли би задержати свої жінки, ніж на латинський, де треба би або з жінкою розлучитися (вона мусіла би вступити до монастиря), або остати звичайним вірним. Отже міг би скинутися рух за грецьким обрядом і латинський обряд на латинській території був би позбавлений..

Догматика догматикою (вона врештою, як ми бачили, дається „вигладити"), а життя життям. Кожна суспільна формація, якщо вона відповідна з себе (навіть коли й не мала повного права), інстинктово боронить свого „стану посідання".

Ба, але наші доморослі латинізатори не є „формаціею", тільки відломками, що котяться до свойого гравітаційного центра. Вони безкритично рецитують і поширюють „науку", яку вмовили в них поляки: що обряд це — „нішо". Очевидно, польські пісьмира відносять це до нашого обряду, а наші латинізатори також до нашого. **Вічно толкують:** „Та треба знати, що таке обряд і до якої границі сягає його обовязковість... **годі ратувати квіти, коли дім горить"**. Значить, що обряд і національність це тільки „квіти", а не „дім". А за „квіти" либонь ніхто не дасть себе розпяти! Ніде на світі катол. проповідники **свойому власному народові** так „самовбійчо" не проповідують.

Але певне, що й холмщакам так проповідували. І не тільки проповідували, але й практично показували, впроваджуючи в обряд різні латинські елементи, чим підважували авторитет нашого обряду, а підносили авторитет латинського обряду. **Отже й не диво**, що „упорствуючі" холмщаки через 30 літ (1875—1905) уміли боротися хіба за „чистий, безобрядовий католицизм" (до 1905 р. Росія не дозволяла їм переходити на латинський обряд), а потім — коли вже було би й легше — **не вміли, хочби через кілька літ, боротися за свій історичний обряд** — за католицизм із **грецьким обрядом**. Не вміли, бо так були виховані, бо були златинізовані й спольщені. Зрештою через тих 30 літ „упорствування" обслугували їх виключно польські священики, й до решти знищили в них привязання до батьківського обряду.

Ось це властива відповідь на питання: „Щож має робити народ...?"

•

Новозорянн в своїх подвигах „з гори" дивляться на своїх суперників, і називають їх „ігнорантами", людьми „позбавленими світла правдивої віри", „непокликаними" і т. ін., не колиб самі з якогось спеціяльного „обявлення" говорили. Воно й є щось на речі, адже те „обявлення" — **польське!** Концепція унії, яку поляки від віків змоняли в наших людей, найшла нині своїх ісповідників у новозорянах — **а вони цього несвідомі!** Їм здається, що вони найкраще, ба навіть: що тільки вони одинокі унію „спасають" (як і втехнополякам здається, що вони найкраще Польщу спасають). Одначе для „зрячих" ясно, що це найгірша концепція. Вона обчислена на те, щоби унія була тільки **причепою до польського воза** і щоби сповняла польські задушевні плян, як це сталося в Холмщині.

Ніде правди діти, що через польську унію на „кресах", яка нагадано з своєї сторони підтверджує погляд православних **наших** братів, що „унія є створена до польщення українського населення", унія взагалі виходить здискредитованою перед православним світом. У Галичині знов православя здобуває собі нові позиції — на нашу шкоду й стид. А можна певно надіятися, що на Україні та в Росії по упадку більшовиків православя стане тріюмфуючим. Щож нам робити при таких невідрадних відносинах і горосконах? Наше старання повинно йти головно в тому напрямі, щоби на май[бу]тнє забезпечити **мирні відносини** нашій церкві — щоби нас не переслідували за нашу віру (польської унії на „кресах" цілком певно не вдасться охоронити перед переслідуванням). Бо якби й знов повторилися такі переслідування, які були в історії нашого народу, то вони повторяться їх ефект: сотки тисяч наших вірних, славу й мучеників знов за бечуть поляки „на свій рахунок", і їзди тимуть до Риму з терновими вінками, з землею, зрошеною „польською" кровю „польських" мучеників за катол. віру — з наших місцевостей... Сила унії не в війні з православними, **а в мирних відносинах, де унія могла би показати свою вищість релігійного життя та релігійної культури.** Тим не є сказане, щоби ми не боронися з православними в Галичині за привернення нашого стану посідання. Боронити себе мусимо всюди. Одначе не повинні ми давати православним приводу до збільшення ненависти до унії, не повинні ми їх **провокувати, непотрібно нападати.** Саме в противному напрямі йдуть новозоряни. Будлючо впадають цілий православний схід (як це поляки роблять), що православна церква — „царство сатани" (!), „труп, що розкладається" і т. ін. — що очевидно обчислене тільки на нинішнє наше політичне положення, а в змінених відносинах... щонайменше „хвіст під себе".

Взагалі треба ствердити, що унія в Польщі, від її істнування поза Галичиною, була обчислена на те, що вона буде „причепою до польського воза" **в усіх виступах Польщі проти православного сходу,** як це в історії дійсно й було. „Разом з поляками!" Нині цей союз неможливий. А до того історія свідком, що **така унія тільки з Польщею живе й з Польщею гине.** „Ось тут головна причина, чому психольогія нашої унії мусить бути **перечищена**, відповідно до нашого нового положення. Наша галицька унія повинна бути так обдумана, щоби могла стояти на **своїх власних ногах. Ми тепер на роздоріжжі.** Від здорової орієнтації нашої суспільности залежить: чи в нас возьме верх унія в „галицькому стилі", що виховалася під крилами Австрії й стала національним забором нашого народу, чи унія в „холмському стилі".

о. А. Стефанович,
в порозумінні зі священиками.

Громадяни! Приготовляймося до відповідного відсвятковування 60-літнього ювилею „Просвіти" та причинімся всі гідним нас ювилейним подарком до створення КНЯЖОГО ДАРУ для нашої Матери.

Після львівських подій.

РЕВІЗІЇ Й АРЕШТУВАННЯ.

Львів.

Недавно вся польська преса і ПАТ писали про те, що у звязку з масовими ревізіями й арештуваннями серед українців арештовано у Львові „відповідального працьовника Маслосоюзу". Тим „відповідальним робітником" показався шофер Маслосоюзу п. Гриць Савула, якого арештовано перед кількома днями у звязку з арештуванням його брата. Передучора після переслухання випущено п. Гр. Савулу на волю. Цікаво, чи хоч один польський часопис напише про звільнення того „відповідального працьовника Маслосоюзу"?

Жидачівщина.

Дня 9. XI. ранком перевела поліція низку ревізій в Жидачеві, шукаючи за зброєю і таємними паперами. Переведено основну ревізію у таких громодян-українців: у п. Івана Даниловича, завідателя кооперативи, Володимира Серафина, Миколи Мацука, голови т-ва „Сокіл" Петра Дубика, Миколи Сивака, Руэї Литвиновичевої, секретарки Філії „Союзу Українок", д-ра Миколи Матури, Василя Савчина і Василя Мацука, в якого взяли старий фльоберт. Рівнож переведено ревізію на „полецене вижшей влади" в українських інституціях, а саме: в кооперативі „Народній Дім" і в т-ві „Сокіл". В читальні „Просвіти" мали шукати також, одначе на підставі рішучої заяви голови читальні о. дек. М. Раковського, що там нема ні „польскей броні" ні нічого іншого, якось від заміру трусу опустили. Ревізія тревала кілька годин, бо шукали по стодолах і пивницях, одначе крім згаданого фльоберта нічого більше не найдено. — Рівночасно відбулись труси майже по всіх селах Жидачівщини, вогущіться, також без ніякого вислідув

Володимирщина.

Повідомляю, що цими днями старостство у Володимирі Вол. перевірило особисті документи всіх артистів трупи Карабиневича, яка перебувала тут, і двох артистів „для браку доводув", а саме пп. Коновіва і Львовіва, зарядило вислати етапом — одного до Каліша, другого до Тернополя. Обидва вони емігранти-наддніпрянці, а всеж таки інтервенція представника Українського Центр. Комітету не помогла. Щойно скомунікувавшись телефонічно з воєводою особисто, вдалося добитися стримання тої висилки. — Заразже по виїзді трупи Карабиневича у Володимирі вночі з 8. на 9. XI. переведено ревізії в пп. Цинкаловського, Комаревича, Пашкевича і Шостакевича. Забрано приватні листи; Шостакевича питали за „Сурмою", а Комаревича питали, чого до нього ходить так часто його **рідний брат** студент теольог (?!). Подібно-ж у п. Цинкаловського питали, чого це в нього так багато висить капелюхів? (на стіні висіло щось 4 чи 5 капелюхів). Виявили свою „спренжистосьць" і пішли. Арештів не було. **Р.**

Снятинщина.

У звязку з львівськими подіями перевела поліція і у нас численні ревізії, між іншими у секретаря філії „Просвіти" п. Пішака, у п. Ґойва, у п. Александрука і в п. Бажанського. Нічого ніде не знайдено. — В Стецеві арештувала поліція студента Печенюка зараз по його приїзді зі Львова домів (до Стецеви). Арештованого відвезено до Коломиї. — Дня 1-го ц. м., в день 10-ліття независимости Польщі, якісь незнані „патріоти" повибивали всі вікна українцеві п. Левицькому.

Печеніжинщина.

Дня 9. XI. ц. р. перевела жандармерія із Печеніжина в селі Молодятині основну та безрезультатну ревізію в місцевій кооперативі, у громадянина Володимира Жупника та в місцевого пароха о. Константина Балицького. Спеціяльною опікою окружила жандармерія від часу виборів Волод. Жупника та місцевого пароха. Хоч це смуга далеко не погранична, мусить парох столошувати приїзжих до трьох годин. Дітей, що їдуть на лекції до Коломиї, спиняє жандармерія, стягаючи протоколи, чого їздять і що везуть. В селі розпитують людей, чи парох не мав часом з ким якої неприємности, чи все є дома, де їздять, коли вертає, хто в нього буває, хто бере треби, що говорить в церкві, а частенько самі попеобирані підглядають. Буває часто, що письма до пароха приходять розпечатані. Підчас вакацій безпокоять завдно його гостей, молестуючи по кільканадцять разів за документами, хоч все своєчасно і в порядку зголошено. Подібної долі занає і Волод. Жупник, якому в часі виборів опечатано хату, чого й досі не прослідкено, не зважаючи на заходи й урґенси пошкодованого. — Можеб панове посли занялися ласкаво отсею справою та поінтерпелювали, де слід

Мостищина.

Дня 10. п. м. вибито в складі Народньої Торговлі в Мостиськах шиби, які у відріжненні до деяких вікон українських громадян не пишалися польськими наліпками.

Свята 1. листопада.

СНЯТИН.

День 1. листопада ц. р. відсвяткував Снятин урочисто. По Службі Божій виголосив релігійно-патріотичну проповідь о. Оренчук, парох Снятина. По проповіди відправили всі три місцеві священики при повній церкві парастас над стрілецькою могилою, яку устроїв у церкві кружок „Союза Українок".

МОСТИСЬКА.

Свято 1. листопада розпочала Мостищина соборною Службою Божою з панахидою за поляглих стрільців У. Г. А. в рр. 1918—20. При гарно убраній могилі стрільців, на якій всі наші установи зложили вінці, почесну сторожу держав місцевий „Луг". По панахиді пішли численно зібрані громадяни на святочну академію до місцевої читальні „Просвіти". В програму академії входили: вступне слово, реферат, стрілецькі пісні, сольоспів і декламації. Одначе вже при вступнім слові ввала поліція на приказ старосты до салі і не зважаючи на протест, зложений вибраною з тій цілі делегацією на руки старости, довірочні збори розвязано. Серед загального обурення відспівано національний гимн і зібрані з досадою й болем розійшлися домів.

БЕРЕЖАНИ.

Заходом бувших У. С. С. відбулося у нас 4. ц. м. листопадове свято. Вже напередодні, в суботу вечером, ілюміновано стрілецькі могили на цвинтарі в Бережанах та виставлено біля них почесну варту, що виглядала дуже урочисто й поважно в огні смолоскипів. Біля прикрашених цвітами і світлом дорогих могил повклякали всі присутні і відспівали „Вічная память" та пісню про журавлів. У неділю 4. ц. м. була в церкві торжественна Служба Божа, на якій співав селянський хор з Вербова. Відтак рушив імпозантний похід в процесію на могили українських поляглих, де відправлено панахиду та зложено вінки. Проповідь над могилами виголосив о. В. Соломка. Вечером в салі „Надії" були сходини місцевого громадянства. Після промови й рефератів відспівано нац. гимн та стрілецькі пісні і на тому закінчено свято.

СОКАЛЬЩИНА.

Свято першого листопада в Сокальщині попередила відозва Повітового Народнього Комітету в Сокалі, в котрій звернено увагу політичним проводам на місцях на вагу і значіння свята. Видано відповідні припоручення до місцевих комітетів, як також просьбу до духовенства, щоби відправило панахиду за поляглих героїв. Після тих приготовань день 1-го листопада в Сокальщині був примiром загально-народнього торжества. Коли громада, по змозі своїх сил, найкраще відсвяткувала 10-літні поминки наших крівавих змагань. Однак не обійшлося без прикрих інцидентів з поліцією, як це мало місце прим. в Сокалі, Гільчу й ін. місцевостях. — В Сокалі відбулося Поминальне Богослуження в церкві св. Петра, де на стіні відслонено пропамятну таблицю. Після Богослуження уставилися церковні процесії до походу на могили поляглих, одначе коли процесійний похід рушив, поліція заступила йому дорогу і на цвинтар не пустила. Все таки учасники зложили поклін могилам, а в год. 4-ій попол. відбулася святочна академія, на якій святочну промову виголосив посол Кохан, а хор під управою д-ра Б. Чайківського відспівав кілька стрілецьких пісень. — Попереднього дня вечером був посол Кохан присутній на святочній академії в селі Тудорковичах, де також виголосив святочну промову.

Новий політичний процес.

31 громадян з Тернопільщини буде відповідати перед львівським судом за комуністичну діяльність.

В перших днях травня ц. р. арештовано в Тернополі кількох людей — між ними двох жидів — та понад пятьдесять селян у слідуючих громадах тернопільського повіту: Чистилів (тут найбільше, бо около 30, з котрих двацятькількох одержало акт обвинувачення), Гаубічок Великий, Проянтин, Березовиця Велика, Ігровиця, Івачів Горішний, Івачів Долішний і Малашівці під замітом приналежности до комуністичної партії Західної України. Слідство ведено більше як пів року і доперва минулого тижня доручено акт обвинувачення увязненим в числі 31. Проти решти слідство припинено і їх минувшого тижня випущено на волю по більше як піврічній слідчій тюрмі.

Обвинувачені є слідуючі особи і вони всі сидять в тернопільській вязниці: 1) Степан Цвінський, селянин з Чистилова, 2) Юрій Строцович, швець з Тернополя, 3) Абрагам Собельзон, столяр з Тернополя, 4) Ізраель Ґрінберг, кравець з Тернополя — ті всі як головні провідники і організатори, — дальше: 5) Дмитро Герій, 6) Володимир Амброзюк, 7) Луць Би[illegible] 8) Ілько Керничний, 9) Анна Цвінська, 10) Степан Зазуля, 11) Онофрій Швець, 12) Грінько Сантайло, 13) Дмитро Цвінський, 14) Павло Стронський, 15) Михайло Замковий, 16) Микола Замковий, 17) Осип Замковий, 18) Микола Середа, 1[illegible] Степан Болнар, 20) Ігнаци Паорун, [illegible] Павло Баворовський, 22) Владислав Пі[illegible]

вун, 23) Марія Турчин, 24) Дмитро Лехман, 25) Іван Паламар, 26) Василь Хоптяк, 27) Олекса Бабій, 28) Ілько Роговський, 29) Василь Замковий, 30) Захар Лехман і 31) Михайло Оліховський. По національности обвинувачених є 27 українців, двох поляків і двох жидів. Характеристичне, що між обвинуваченими є майже в повному комплекті всі соймові кандидати з сельробівської листи ч. 19 з тернопільської виборчої округи ч. 54.

Прокуратура закидує обвинуваченим безпосередню приналежність до комуністичної партії Західної України — таких є понад 20 — і їх вчинок кваліфікує як злочин головної зради з § 58 б, і ц) і з § 59 з. карн., кільком закидує занедбання донесення до властей про тих, про яких знали, що належали до комуністичної партії, що скваліфіковано як злочин з § 61 з. к., врешті кільком те, що поширювали друки протидержавного і підбурюючого змісту, що знова скваліфіковано як злочин заворушення публичного спокою з § 65 з. к.

Головним організатором мав бути після твержень поліції і коронного її свідка Андрія Юркова Михайло Білий з Березовиці Великої, що в 1926 р. був засуджений на кару смерти, а при поновній розправі в травні 1927 звільнений, пробуваючий тепер в Харкові і Степан Цвінський з Чистилова та Якийсь Коцюба, тепер на Радянській Україні — що мав загальний нагляд над комуністичною організацією на цілому Поділлі і котрому безпосередно підлягали Білий і Цвінський. Білий мав полудневу частину повіту і мав засновати комуністичні ячейки в Березовиці Великій, Острові, Петрикові, Буцневі, в Луці Великій і Настасові. Цвінському знова підлягала північна частина повіту і він заснував ячейки в Чистилові — Чистилів мав бути осередком комуністичної агітації на північному Поділлі, — Пронятині, Глубічку Великім, Івачеві Долішнім і Гоpiшнім, Ігровиці та Малашівцях. Конференції голов ячейок мали відбуватися на полі в місцевости Гаї Пасіка біля Тернополя. Комуністичну акцію і організацію ведено від весни 1925 до весни 1928 за більшовицькі гроші, при чому касієром тернопільської ячейки мав бути сліпий на одно око кравець Ізраель Ґрінберг фальсо Васерман.

Принятим звичаєм, що львівська лава присяглих має судити всіх обвинувачених в політичних процесах у Схід. Галичині — поставила і тернопільська прокуратура внесок на делеґацію львівського суду і апеляц. суд прихилився до цього внеску. В цей спосіб відбудеться у Львові в грудні ц. р. великий політичний комуністичний процес проти 31 громадян з Тернопільщини. Вже в найближчих днях мають всіх обвинувачених перевезти з тернопільської тюрми до львівських Бриґідок і переслати всі акти до окружного суду карного у Львові. Як зачувати, то головна розправа перед лавою присяглих у Львові розпічнеться около 10. грудня ц. р. До розправи цитує прокуратура 12 свідків, здебільша поліційних урядовців. Очевидно, що і обвинувачені зглядно їх оборонці покличуть цілий ряд свідків відворових з неблизької Тернопільщини, що значно збільшить кошти процесу.

Останні вісти.

ВІДЛОЖЕННЯ РОМ. СВЯТ.

Румунський уряд постановив відложити до перших днів травня 1929 свято роковин зєдинення Румунії, яке передше проєктовано на день 1. грудня, а то з причини приготувань до виборів і що нема часу, конечного для належного приготування свят.

НОВИЙ УРЯД АБО ВИБОРИ В СХС.

Югославський король Олександер підчас побуту в Парижі заповів, що теперішній уряд СХС уступить до 1—2 місяців і що буде утворений кабінет, у якому будуть також представники Хорватів. Колиб хорвати усувулися від участи в уряді, утворить кабінет, якого завданням буде переведення нов. виборів.

ВБИЛИ ДИКТАТОРА МАНДЖУРІЇ?

До Москви прийшли чутки з Мукдену, що прийшло там до палатної революції. В палаті вбили диктатора Манджурії Чан-Су-Лянга і 3 японців. В місті дійшло до поважних заворушень. Було богато ранених.

НОВИЙ ПРОЦЕС ПРОТИ ІНЖИНІРІВ В СРСР.

Московський кореспондент „Соц. Вестніка" повідомляє, що ще з початком н. р. арештували органи ДПУ богато інжинірів, які займають відповідальні становища в комісаріяті комунікації. Обвинувачені сидять у вязниці в дуже тяжких умовинах. Два з них, а то інж. Пузанов і Роґінський померли вже у вязниці.

ПОЛІТ. ВБИВСТВО В СОФІЇ.

Віденські часописи повідомляють із Софії: Незнані справники вбили в крамниці в Софії бувш. шефа поліції Пелева. Урядового потвердження тої вістки нема.

ҐЕН. СЕКТ АМБАСАДОРОМ У МОСКВІ?

Є чутки, що нім. уряд звернувся до уряду СРСР, щоби згодився на іменування ген. Секта нім. амбасадором у Москві. Як кандидатів на це становище подають іще нім. амбасадора в Анґорі Надольного і керовника сх. виділу в уряді закорд. справ бувш. леґ. радника у Варшаві Дірксена.

НОВИНКИ

— **Засуджених на кару смерти, а потім** помилуваних учасників нападу на почту при вул. Глибокій Ординця Володимира і Плахтину Івана перевезено цими днями з тюрми в Бриґідках до тюрми в Дрогобичі, де вже перебуває третій учасник того процесу, Володимир Мирош (засуджений на 7 літ). Четвертий засуджений за ту саму справу на 5 літ, Евген Качмарський, перевезений вже давніше до Варшави до тюрми в Мокотові.

— **На покриття шкід** прислали: Олексій Козловський, Подебради 5 зол. для „Просвіти"; для „Діла" і „Просвіти" прислали: Орест і Данило Березовський, Коломия 2 зол.; Наталія Лукашевич з дітьми, Коломия 3 зол.; о. Ів. Іванчук, Товсте 10 зол.; Ст. Лешишин, студ. унів. Краків 1.50 зол.; І. Вертипорох, Сілець 2 зол.; о. М. Миколайчук, Торки 5 зол.; Тома Водяний, Тернопіль 25 зол.; Союз Студентів „Основа", Данціґ 20 зол.; о. Мирон Коритко, Холоїв 2 зол.; Ст. Пришляк, Миколаїв н. Дн. 2.50 зол.; У. Перль, Миколаїв н. Дн. 2.50 зол.; Ст. Береза, Миколаїв н. Дн. 1.50 зол.; М. Колодій, Миколаїв н. Дн. 1 зол.; Ст. Гірник, Миколаїв н. Дн. 50 сот.; Фр. Майстер, Варшава 5 зол.; Степан Левицький, нотар в Підгайцях складає на покриття шкід, спричинених листопадовими подіями квоту 50 зол. і кличе на таку саму квоту всіх нотарів і субститутів-українців, як також о. шамб. Токара, мец. д-ра Стецюка, мец. д-ра Ловицького і інж. Корчинського в Підгайцях.

— **Примхи природи.** В останніх днях чергуються у нас приморозки, що заповідають прихід зими з теплими подувами, що кажуть забувати про кінець листопада. Попередніми роками в цій порі місто було нераз уже вкрите білим покривалом. Зате в Еспанії, де повинно всміхатись найкраще осіннє сонце — тепер вдарили несподівані морози і впали великі сніги. А в Ню Йорку та околиці три дні тому настало так тепло, що багато людей купалося в морі. Недурно живемо в добі революцій, диктатур, братерства народів і проектів розоброєння!

— **Особисті вісти.** В політехніці Данціґу осягнув диплом інжиніра хемії п. Дамян Пелеський з Лисятич.

— **Характеристичний заголовок.** Найбільше популярний польський денник краківський „Ілюстровани Курер Цодзєнни" приносить такий заголовок у своїй передовиці: „У десяті роковини висвободження Львова з рук гайдамацьких".

— **Шпигунства вічно ліквідуються.** У ковельськім повіті мала поліція переловити велику шпигунську організацію, яку, як пишуть, „зліквідували".

— **Темна хроніка.** З поліційних джерел львівська преса передає вістку, що в „Бриґідках" підготовлявся план збірної утечі увязнених там комуністів, які мали в келіях свою головну управу та відомо [illegible] ті" в цій вязниці, хотіли за [illegible] Арештували 52-літнього ненормального столяра Болеслава Гжендзельського, що має на совісти чесноту дівчат-недолітків. — У жовківськім повіті переловили бандитську шайку складену з 6 озброєних мущин, які грабили мирних громадян. — У Криниці (Городок) вбив у ночі господаря І. Ляха хтось з його сусідів, що мав з ним порахунки. — На провінції повісились в останніх днях дві жінки: 71-літня селянка Пастучишин у Загір'ї (Зборів), коли програла процес, а Зайлер у Тернополі, з причини досі невиясненої.

— **„Берґсон — одинадцятий жид".** Львівська „Хвиля" зазначує з нагоди признання фільософові Берґсонові нагороди Нобля, що він є 11-им з черги жидом зпоміжНоблівських лавреатів. Перед Берґсоном такі жиди-вчені дістали нагороди з фізики або хемії: Мікельсон, Ліпман, Ерліх, Валах, Карель Ассер, Вільштетер, Габер, Айнштайн і Франк. Відомо, що Берґсона батько був еміґрантом з Варшави, а його мати чистокровною француженкою.

— **Ріжні вістки.** У Льондоні помер визначний журналіст 53-літній Гарольд Уільямс, співробітник закордонного відділу „Таймса", знавець справ европейського Сходу. — У Ганкоу виконали смертний присуд на 20 піратів, що ограбили пароплав „Шансі". — Нім. міністер справедливости Кох-Везер, що обїздив недавно СРСР, видав книжку вражінь з подорожі. — Ріка Міссісіпі знову повінню наробила шкоди на 10 міл. долярів.— Італія видала святочну золоту медалю в честь памяти Амундсена та Пальбо. — Анґлійські військові винайшли новий газ, що проходить через протигазові маски, але тільки приголомшує. — У Софії відкрили організацію фальшівників америк. банкнотів; її головою був Сапунджієв, недавно виселений зі Спол. Держав. — Недалеко Сахаліна пішов на дно японський пароплав „Наґасакі-Мару" з пасажирами. — Німецьке місто Вісбаден заступить трамваї як невигідні для міського руху автобусами. — Згорів франц. історичний замок з 15-го століття в департаменті Пюї де Дом, вартости 700.000 фр.

— **Рекорди.** В „Ізвестіях" читаємо: Ректором ленінґрадської академії мистецтв після довгих нарад вибрали... Вольтера. Особа цього вченого не має нічого спільного зі злобним французьким письменником-фільософом, що давно помер, а відома вона досі тим, що працювала в Вищій Раді Народнього... Господарства. — Вибір Гувера змінив незвичайно рух на нюйорській біржі. Біржа після його вибору записала такий рекорд: 6,700.000 паперів ріжного рода перейшло з рук до рук напротязі двох годин; цим побитий минулорічний рекорд на 4 міліони більше.

— **70-ліття Сельми Лягерлеф.** Шведська письменниця, що дожила цими днями до гарного віку, не кидаючи пера, „мала щасливу руку", коли брала як перша жінка нагороду Нобля. Після неї дві інші письменниці доступили такої чести. Найбільше відомою її повістю є „Ґеста Берлінґ", запозичена в сюжеті з тої романтичної закутини Вермлянду, де Лягерлеф уродилась і живе досі. До цієж низки повістей належать „Дім Лілієнкрони", „Лицарі Екеби", „Шарльота Левенгільд", „Маарбак" (хутір, де вона живе) і „Анна Сверд". Окремий цикль складають релігійні сюжети: „Леґенди", „Єрусалим", „Візник", „Чудеса Антихриста", окремий казки і повіря минулого „Скарби Арне", „Покидок", „Королеви Кунґгеля". Крім того великий успіх мали повісти, де змальована гамбига батьківської любови „Цісар Португалії" і людського милосердя „Історія сільської хати".

— **Оригінальний проект.** Норвеська спортова преса почала кампанію, щоби признати цьогорічну мирову премію Нобля не дипльоматам і письменникам, а комітетові міжнародньої Олімпіяди. Мотивують вони свій проєкт тим, що спорт більше зближує народи, ніж дипльоматична діяльність.

— **Інститут Пуанкаре.** У Парижі відкрили інститут імени великого математика Анрі Пуанкаре, що помер 1912 р. Теперішній премієр Раймонд Пуанкаре, що був на святі відкриття як офіціяльний представник уряду є тіточним братом ученого і почав одночасно свою карієру як політик. Інститут заснований коштами америк. міжнароднього просвітнього товариства і франц. барона Ротшильда.

— **Руїна в театрі Меєрхольда.** Передаємо з „Комсомольської Правди": На засіданні колеґії „Главіскусства" розбирали стан театру Меєрхольда. Дефіцит за рік дійшов до 125.000 карб. Проби роблять у темних кутах і коридорах. Шкло вибите [illegible] театр находиться в стані [illegible] огрівання [illegible] на часту простуду. Пу[illegible] у плащах. [illegible] Театр не має [illegible] якого кредиту. Щодня його обляґають вірителі. Рішено зажити заходів, щоби театр дістав позичку 300.000 карб. для покриття дефіциту, на відбудову і старі довги. Управі театру доручили негайно — „скоротити персонал".

— **Кіплінґ вірить у зорі.** На річнім бенкеті льондонського медичного товариства був присутній також Редіярд Кіплінґ. Він зробив лікарям чималу несподіванку своєю промовою в обороні астрольоґів і давніх способів лікування. Автор „Книги джунґлів" навів такі арґументи: „300 літ тому жив у нас лікар-астрольоґ Микола Кольпеппер. Трапилось, що занедужала служниця одного його товариша. Лікар сказав, що це чума. Покликали Кольпеппера. Коли всі приготовлялись до відізду, цей спитав, коли служниця родилась, і не оглядаючи її, склав її гороскоп і прочитав у небесних знаках, що дівчина має звичайну віспу. І він вилічив її. Свою методу Кольпеппер основував на пересвідченні, що всесвіт, хоча має богато суперечностей, творить велику цілість і що доля людей звязана тісно з небесними знаками. Якби він вернувся тепер на землю, то побачив би, що більшість того, в що він вірив уже здійснене і записане в матеріяльних формах. Металі перетворюються, притаєна теплота всім відома, а про бездротний телеграф і радіо Кольпеппер і не мріяв. Майже всі наукові відкриття Кольпеппер передбачив 300 літ тому. Хто зна, чи якби сучасні лікарі користувались гороскопами, то люди може менше вмирали би". Варто було бачити міни, які мали лікарі, слухаючи таких нркувань шанованого письменника.

Театри.

Великий Міський Театр:

Пятниця 23-го, г. 7·30 веч. „Таємнича дама", оперетка.

Субота 24-го, г. 3. попол. „Дзяди".

Субота 24-го, г. 7·30 веч. „Мадам Батерфляй" зі Заморенковою.

Кіна.

„Аполльо": „Кохання та сльози Шопена".

„Лев": „Отрута кохання".

„Оаза": „Коли весна життя промовить".

„Палас": „Забава в коханя".

„Фатаморґана: „Рівієра".

Орґанізація правників.

Зїзд кандидатів адвокатури з Галичини і Тєш. Шлєська у Львові.

В днях 18. і 19. листопада 1928 р. відбув свої наради 2-гий зїзд адвокатських кандидатів у Львові, в якому взяло участь 70 делеґатів — між ними біля 10 українців. Зїзд отворив голова д-р Ляйброд. По святочних привітах — відчитано першого дня кілька рефератів, дуже річевих.

Референти порушили болючі питання не лише учасників зїзду, але також цілого адвокат. стану. Головно спинилися над двома питаннями: 1) переповнення адвокатів; 2) вільного переселювання адвокатів до інших дільниць Польщі. Гостро критиковано „проект уніфікації адвокатури Польщі" — проф. Літавера, який впроваджує інституцію судових оборонців ізза недостачі адвокат., а листу аплікантів радить замкнути найменше на 5 літ.

Порішено установити тарифи, нижче яких не повинні працювати кандидати в адвокатів, домагатись зниження оплат до Адвокат. Палат.

Другого дня вибрано нову Надзірну Раду, а головою її д-ра Ляйброда. Туди війшов також з українців д-р Лишняк. Принято цілий ряд резолюцій і порішено видавати свій журнал. Настрій учасників зїзду був дуже поважний.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Андрій Оленський. І знова на тернистому шляху змагання нації впала жертва, якої бадьора постать з процесу [illegible] стоїть перед очима 12-ки ще до тепер. По свідченню української суспільности. По [illegible] добровольцем вступив покійний до [illegible] у боєві ряди У. С. С., а відтак У. Г. А., де хоробро боровся до самого [illegible] відвагою і самопо[illegible]. Після того [illegible] працював [illegible] національного [illegible] Хай і він [illegible] з нами на віки [illegible] його память остане між нами вічно, [illegible] у це немаєсь [illegible] і свою [illegible] покійний [illegible] [illegible] Нехай [illegible]

Петро Панкевич, Скарбник був. Виконавчого Комітету Центральної Ради „Лугів“, голова „Лугу“ в Рудні, львівського повіту, жовнір У. Г. А., працьовник усіх українських товариств в Рудні, студент 4. року медицини, помер дня 21. листопада 1928 р. в Рудні. Похорони відбудуться дня 23. листопада в год. 2. передпол. в Рудні. В. И. П.!

За упокій бл. п.

ЩУРОВСЬКОГО МИКОЛИ

сотника УГА тімн. проф. в Рогатині

відправиться

БОГОСЛУЖЕННЯ

в 9-ту річницю смерти дня 24 листопада ц. р. (субота) в год. 8 рано в церкві св. Юра.
964 1-1

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

за упокій душі бл. п

Д-ра ТЕОФІЛЯ КОРМОША

відбудеться в першу річницю смерти, в понеділок, дня 26. листопада. в год. 8. рано в катедральній церкві в Перемишлі.

Того самого дня, в год. 2·30 пополудні відбудеться перенесення тлінних останків Покійного до родинної гробниці.
967 1-1

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича на Волині.

Любомль
- 24/XI День і ніч.
- 25/XI Ой не ходи Грицю
- 26/XI Циганка Аза.
- 27/XI Запорожець за Дунаєм.
- 28 XI Вихрест.
- 29/XI Два злодії.

Ковель
- 30/XI Маруся Богуславка
- 1/XII Ґейша.
- 2/XII Вій.
- 3/XII Барон Кіммель.

Камінь-Коширськ
- 4/XII Маруся Богуславка
- 5/XII Ґейша.
- 6 XII Барон Кіммель. 5—?

Як відгук похвальних починів Управи і Персоналу Центросоюза у Львові складає управа і персонал П.С.К. в Копичинцях 71 зл. як одноденний зарібок на Рідну Школу.

Вп. п. Михайло Базник, управитель школи у Вроновї п. Шипановіце над Просною зложив 50 зл. на потреби Кружка Р. Ш. в Копичинцях, за що сердечне Спасибіг складає Старшина Кружка Р. Ш. в Копичинцях. 1-1

Загальні Збори Академічного Хору „Бандурист“ відбудуться в понеділок 26.XI. ц. р. в год. 15. в салі Академічного Дому, в слідуючім порядком: 1) Отворення Зборів. 2) Відчитання протоколу останніх Зборів. 3) Звіт уступаючого Виділу. 4) Уділення абсолюторії. 5 Вибір нового Виділу. 6) Внески і запити. — Львів, дня 25. жовтня 1928. — За Виділ: **Пашковський Т.**, голова, **Кушнір Р.**, секретар 969 1-1

В дні 24. листопада в год. 5·30 поп. відбудеться в льокалі „Української Бесіди“ у Львові реферат судді Рака „Про суди праці і закони у звязку з ними“ (про робітників, працюючих умово, збірні спори між рільниками і їх робітниками, між власниками реальностей і дозорцями, то що). — Виділ Тов. Українських правників у Львові.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Ширіть наш часопис!

Ширіть наш часопис!

Ширіть наш часопис!